

gèneres de vida, [potser] més lliures i més flexibles que el seu, i que perilla que l'alterin només per contigüitat, Occident fa exactament el mateix.

Els musulmans es senten envanits pel fet de professar el valor universal dels gran principis: llibertat, igualtat, tolerància, són els únics a practicar-ho. Són superiors perquè ho resolten tot de la manera més simple. Per això l'Islam més que una religió és una forma de vida tolerant i, alhora, intolerant amb la diferència. Per això a l'Islam hi retrobem l'univers d'on venim; **l'Islam, és l'Occident d'Orient.**

L'Islam és el nostre retrat, som presoneres de la mateixa contradicció que pateix l'Islam, pensem l'alteritat sota la nostra imatge, pel fet d'haver-nos imaginat primer, rebutgem l'alteritat. Occident és l'inventor de la intolerància

envers "els altres". L'Islam és l'inventor de la intolerància al pròxim Orient. No perdona els no musulmans, però se sent superior, **els respecta** (i si voleu, "perdona"). Occident, de la mateixa manera, es pensa superior als "altres", els no civilitzats i mostra aquesta superioritat respectant-los, respecta les diferències.

L'Islam ha dividit un món en què els préstecs culturals, els intercanvis, la comunicació i influències mútues l'havien conformat. Occident, en oposar-se-li no fa més que assemblar-se-li. Són el mateix i és per això que no poden evitar llur oposició.

Aquesta reflexió és fruit de la tasca de l'etnògraf que, per tal de trobar-hi un sentit -una pretensió contradictòria, perquè l'esforç per comprendre el durà a la destrucció del sentit-, ha d'atendre igualment

tots els aspectes que conformen una comunitat: la història, la política, l'univers econòmic i social, el món físic, el mateix cel, interrelacionats entre ells i amb el pensament del mateix etnògraf, les institucions, les maneres i els costums que aquest ha provat de recollir (inventariar) i de comprendre. Tot açò mostra que no existeixen individus; parlar del jo com a individu no té sentit entre nosaltres, així com l'individu no és sol en el grup i cada societat no és sola entre les altres, l'ésser humà no és sol a l'univers. Les estructures de la nostra societat, els esquemes, els costums, l'imaginari col·lectiu, condicionen la nostra existència individual i col·lectiva.

Pero tot açò (i molt més), vull que pensem si estem en condicions de parlar de tolerància. Què entenem per tolerància? De quina

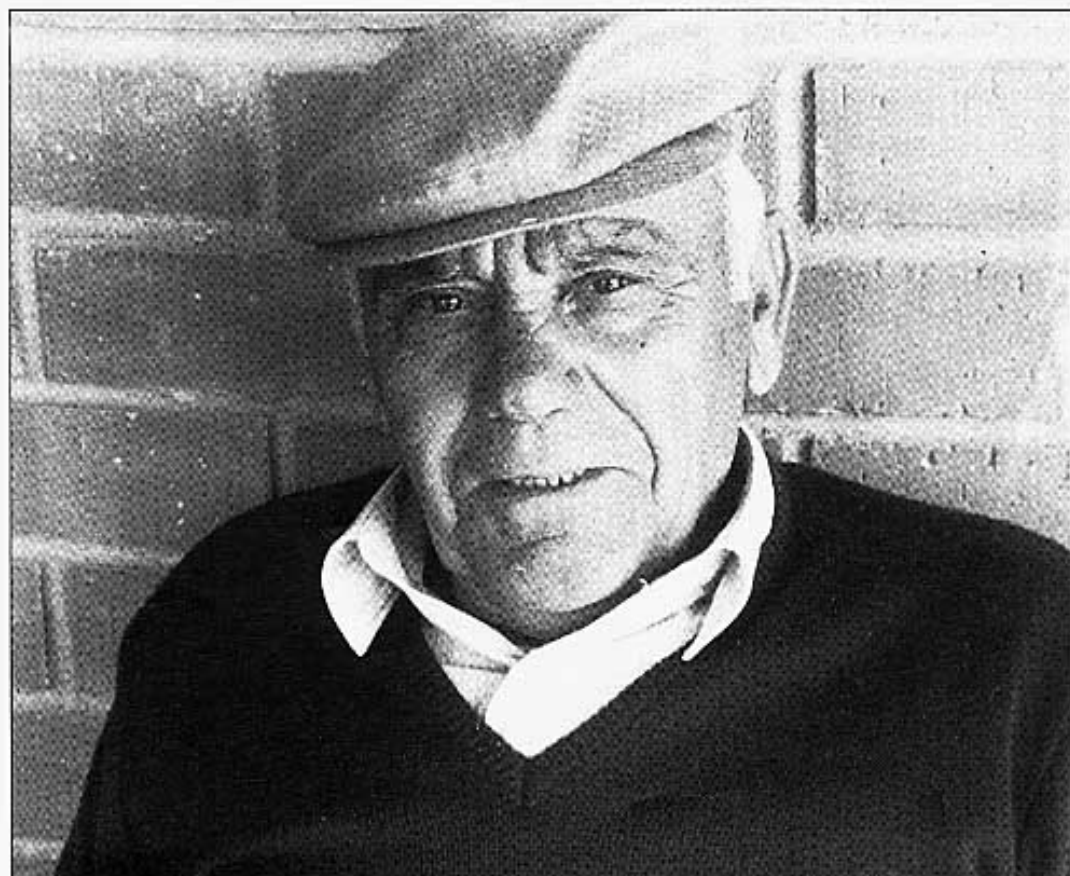
manera som tolerants? Ens pensem superiors, i per això mateix ens sentim en possessió de l'autoritat per jutjar els diferents, els **altres** i fins i tot de perdonar-los. Quina autoritat! Quina tolerància envers les diferències! Sempre envers els altres, jutjant-ho tot des de la visió del nostre propi melic.

Si les coses són així jo vull cridar als quatre vents que **NO SÓC TOLERANT.** És la estupidesa més gran del món sentir-se tolerant i, àdhuc, **perdonar.** El discurs de la tolerància i de la diferència és ser tolerants amb allò diferent, no amb les igualtats: "Jo et tolero perquè sóc superior a tu. Et perdono".

Amb aquest text el que he volgut fer és enfadar-vos, potser també irritar-vos; tot per despertar quelcom que sovint tenim amagat: **pensar, ço és qüestionar la quotidianitat.**

TRETS

CONTINUEM
AQUESTA SECCIÓ
ON
BIMESTRALMENT
APAREIXEN
PERSONATGES,
GENT DEL POBLE
QUE LA NOSTRA
CÀMERA
FOTOGRAFICA
RECERCA PELS
CARRERS.

MIGUEL MATEU COMPTE.